

ГОЈКО ЂОГО

НА САВИНОМ ПУТУ*

ПРИПРЕМЕ ЗА ПУТ

Испљуни речи лајавице
Речи уједаљке,
Испери уста и језик подмлади,
Не дај старом домишљану
Да окреће слова наопако
И тера слепце да тумаче
Његове заврзиће и гатке.

Двогрлу за појас задени,
Доста ти и то једно грло промукло,
Нико неће да слуша оно безгласно.

Сузе не помињи,
Готово је с тим,
Исплачи се у мраку
Кад нико не види.

Поруке везуј за облаке
Нека их ко паперје ветар развеје,
Донеће више плода
Него да их ти усецаш у камење
Као дијак са Радимље.

---

* Из књиге у рукопису – *Пуш за Хум*.

НА САВИНОМ ПУТУ

Ослоњен на два помоћника,
На крст и штап,
Ходио си по земљи и по води.
За собом си оставио дубок траг
У наша срца укопан.

Твоје стопе беху светли путокази
У дуговекој нашој ноћи
А слова твоја несагорива
И сада и свагда
Усмерују нашу реч и корак.
Твој пепео је расејани жар
Који нас изнутра греје и обасјава.

Све што си творио и препородио,
Садио и калемлио,
Са три си прста оверио
И у темеље наше уградио.

Ластари твоје лозе наше су лестве
Што нас, у име Оца и Сина,
Из тмине у висине вовеки узносе.

Ми смо грозд на твојој грани.

У ХЛАДУ ХРАМА СВ. ЛАЗАРА

Од Корчуле корабљом до обале
И подвозом од мора до Жегуље,
Па преко брда и дола,
На таљигама, траљама,
Влачугама и самарима,
Почешће и на женским леђима,
Путовало је ово бело камење
Неколико дана до цркве
Св. Лазара у Влаховићима,
Задужбине и вечног почивала
Кнеза Влаћа Бијелића и сина му,

Војводе Вукосава Влађевића.
Над њиховим мраморима
Сазидали смо нови храм,
Шири и виши,
По мери наше вере и љубави,
Да се горди ко мали Дечани.

Овде, добри читаоче,
Призване старе дане
Замећем у повест и предање.

Данас мајстори и аргати
Око храма сабрани
Почивају у дубокој хладовини.
Потомци су ветар капом хватали
И којекуда нестајали.

Плачи, певај, звони, зови,
Нико се неће одазвати
И птице се утопиле у шуми.
Мрави и скакавци ћућоре у трави,
На једној хумци
Лешкари гуштер зелени.
Оловна тишина и летња оморина
Уста залемила.

Седим у хладу
Ослоњен на довратак храма
И слушаам како срце у камен удара.
Сени кнеза и војводе
Сигурно нису код куће,
Нико се не јавља.

Само из сумаглице плаве
Допире неми одзвук звона
И мирис зноја са мушких рамена
И девојачких леђа.

ДИЈАК ПРИБИСАВ

*Читајући запис на сџећку испред храма
Св. Лазара у Влаховићима*

Наши су мрамори вађени
Из дубока каменолома.
Тврђи је камен што небо не гледа
Кога не плаче вода и не газе нога
Пре него започне бденије изнад гроба.

На њима сам чекићем и длетом
Разиграво скамењена кола
И призоре из лова и боја,
Усецао ћирилична слова
Да се знаде ко смо и од кога.
Да остану зламенија
Где лежи кнез где војвода
Кога дружина донесе са Косова
На својој баштини занавек да усни
Поред оца у његовој цркви.

А на улазу у порту,
На оној плочи испод нога,
Прочитаћеш име и онога који ово писа.
Читаоче проклет да нијеси,
Кад прислужиш свећу кнезу и војводи
И моје се душе опомени,
Моли те дијак Прибисав.

МОЛИТВА У ТВРДОШУ

На тврдој стени
Изнад воде бистрооке,
Саздан од камена наше вере тврде
Ко тврђава љубави и наде,
Тврдош је прозачје наше душе
И огњиште са кога нас
Сјај невидљив озарује.
Његов тросунчани олтар
Заветни је грудобран
Моштима нашим армиран.

Онај што рушевине прекопава
И за коренима у дубини трага
Потврђује оно што време
У предање архивира.

А ја не долазим у манастир
На час повести
Да уз помоћ монаха и археолога
Завирујем у трагове Рима и Византа
Него, сам и грешан,
Да клекнем пред иконом Свеца,
Својом сени Чудотворац Тврдошки
Моја недра да просветли.